

Het
begraafplaatsgevoel
van...

Marijke Helwegen

Tekst: Anna Kroon
Foto: Pauline Prior

Marijke Helwegen (1949) werd landelijk bekend als ambassadrice van de cosmetische industrie. Nu wil zij met haar uitvaartduiven troost geven aan nabestaanden. "Dit is de beste periode van mijn leven; de duiven, het speechn, het maakt me zo blij." We spreken haar op het Sint Janskerkhof in Laren waar zij trouw de jaarlijkse processie bijwoont.

"Ik heb altijd iets gehad met duiven, ook als kind al. Een duif is een sierlijk en sensibel dier en staat symbool voor vrede en liefde. In de oorlog brachten duiven berichten over, in het bijbelse verhaal over Noach was de duif de bringer van de eerste olijftak. Dat vind ik een prachtig verhaal. Ik ben een dierenvriend. Als kind ging ik naar mijn duiven als ik me minder goed voelde. Andere kinderen gingen spelen, ik liep in een mooi – door mijn moeder gemaakt – jurkje met mijn lievelingsduif Pepeloen op de hand door de straat te huppelen. Toen bleek dat mijn huidige manager René postduiven houdt, hebben we samen bedacht dat ik daar iets mee wilde doen. Ik word heel vaak gevraagd winkels en zo te openen, ik speechn en 'knip lintjes door'. Ik zeg altijd 'Als Maxima niet kan, kom ik wel.' Nu kom ik ook geregeld met de duiven als

"Op een
begraafplaats
voel ik me één
met de mensen
die er liggen"

'vrededuivenkoningin', we hebben zelfs bij de RVD toestemming gevraagd of ik die titel mocht voeren. En nu kan ik dus ook bij een uitvaart mijn ceremonie doen met de uitvaartduiven. De overstap vind ik niet groot. Het afscheid van een mens moet je mooi maken. Tenslotte ga je naar het hiernamaals, daar geloof ik in. De ziel stijgt op, en de duif staat symbool hiervoor en zegt 'Ik vlieg het goede tegemoet'. Op verzoek kan ik een verhaaltje houden over de overledene, ik draag zelf een mooie paarse jurk en de duiven zitten in een met paarse stof beklede mand. Ik heb mijn uitvaartduiven een paar keer als demonstratie laten uitvliegen, bijvoorbeeld bij de opname van het televisieprogramma De Kist van de EO, en één keer bij een uitvaart van een goede vriend. Het spreken in een kerk is niet nieuw voor me, dat doe ik al veel langer. Bijvoorbeeld bij pastoor Paul Vlaar in Obdam; ik spreek over onderwerpen als liefde, barmhartigheid of vooroordelen."

"Ik houd van begraafplaatsen waar de bomen oud en klassiek zijn, van een grote beuk die zijn schaduw over de graven werpt en met zijn takken een graf beschermt en daarmee zegt: dit zijn mijn armen. Op een begraafplaats vind ik rust, hier raak ik totaal ontspannen. Overal om ons heen zijn geluiden en word je afgeleid, op een begraafplaats is het meestal stil en rustig en kan ik nadenken over mijn leven. Je ziet de sporen van dieren. In andere situaties speel ik vaak een rol, ik doe een act. Hier niet, dit is echt. Het geeft me een familiegevoel, ik voel me beschermd en één met de mensen die hier liggen."

"Ik ben totaal niet bang voor de dood. Dat neemt niet weg dat ik het jammer zou vinden nu al dood te gaan, omdat ik het gevoel heb dat ik te weinig heb geleefd. Ik heb bijvoorbeeld niet veel gereisd en geen kinderen gekregen doordat ik anorexia had. En ook altijd was ik op zoek naar erkenning. Nu maak ik de beste periode van mijn leven door. Het speechn, de duiven... het maakt me zo blij. Ik heb heel lang last gehad van eenzaamheidsgevoelens, maar nu doe ik eindelijk de dingen die ik echt leuk vind en waar ik gelukkig van word."

"Bij mijn uitvaart horen dieren. Allereerst natuurlijk duiven, maar ook foto's van alle katten die ik gehad heb. Dieren hebben me zo ongelooflijk veel liefde gegeven. Ik wil begraven worden in een witte kist, dat vind ik bij me passen, met een glazen deksel. Zoiets als Doornroosje, met een mooi jurkje aan en een mooie pruik op natuurlijk."

Voor meer informatie over de uitvaartduiven: www.marijkehelwegen.nl.